

сый, и са закле, че вѣрѣва споретъ мнѣніе-то на църква-та. И Ёррикъ а. опредѣли смертно наказаніе за оновова, кой-то слѣдѣва мнѣніе-то Веренгаріево. А пріемник-атъ на в. Виктора, Ніколай в. събра соборъ въ Римъ отъ сто и тринадесать епископи, въ кой-то Веренгарій отфѣрли съ клетвѣ мнѣніе-то си, и изгори списаніа-та си, кой-то содържахаха том предметъ. Но пакъ не са остави отъ мнѣніе-то си, зато папа Григорій з. го принѣди въ Римскій-атъ соборъ, да исповѣда съ клетвѣ, че хлѣбъ-атъ и вѣно-то са притваратъ въ истино тѣло и кръвъ Хрїстовѣ, и така са уничижи на онова време таа ересь.

Глава 90.

За вѣкше-то смѣшеніе за обличанѣ-то.

Слѣдъ малко време отъ раздѣленіе-то, ког-то стана междѣ западнѣ-тѣ и восточнѣ-тѣ църквѣ, послѣдѣва вѣсма голѣмо смѣшеніе междѣ самодержец-атъ Ёррика д. и папа Григорій з. за обличло-то. Бѣше обичай въ Германіѣ отъ старо време, князови-те да даватъ достоинство-то на епископи-те и игѣмени-те, а царе-те да имъ даватъ постырскій-атъ жезалъ и прастанъ; и това са наричаше право на обличанѣ-то. И бѣха подданици и епископи-те и игѣмени-те, защо мѣста имъ бѣха посвѣщеніа. Това право на обличанѣ-то, кѣ-то искаше да забрани папа Григорій з. събра соборъ въ Римъ, и усѣди обичай-атъ на облекло-то,